

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

18 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Ghenadie Nicolaev,
Petru Moraru,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către
procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu și de către
avocatul Podlesnov Alexandr în numele părții vătămate Carpov Artiom, prin
care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din
07 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Zorcova Victoria

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 27.02.2015-15.07.2016;

instanța de apel: 12.09.2016-07.11.2016;

instanța de recurs: 29.03.2017-18.07.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală
legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 15 iulie 2016,
Zorcova V. a fost condamnată în baza art.191 alin. (5) Cod penal, la 8 ani
închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis pentru femei.

Acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Carpov A. a fost admisă,
fiind dispusă încasarea de la Zorcova V. în beneficiul acestuia a sumei de 39 000
euro, cu titlu de prejudiciu material.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la 16.04.2013, în
jurul orei 13⁰⁰, Zorcova V. aflându-se în biroul notarului public Șumcov A.,
amplasat pe str. Dîmo, 17/1, din mun. Chișinău, fiind împuternicită de către
Carpov A., în baza procurii nr. 425 din 29.01.2013, eliberată de către notarul
public Criucova Sv., a semnat contractul nr. 2343 de vânzare-cumpărare a
apartamentului nr. 53, amplasat pe str. M. Basarab, 10, din mun. Chișinău, care
aparținea cu drept de proprietate lui Carpov A., după ce imediat tot acolo a
primit de la Gordeeva N. bani în sumă de 49 000 euro, care constituiau prețul
apartamentului, din care, doar 10 000 euro i-a transmis ulterior lui Carpov A., iar

restul banilor în sumă de 39 000 euro, care conform cursului oficial al BNM la 16.04.2013, constituiau echivalentul a 627 233,10 lei, i-a însușit ilegal, folosindu-i în scopuri personale, cauzându-i astfel părții vătămate o daună materială, care constituia proporții deosebit de mari.

3. Împotriva sentinței au declarat apel inculpata și avocatul acesteia, Tălămbuță L., care au solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului declarat apelanții au invocat că, ordonanța prim-adjunctului Procuror General din 14.07.2014, nu are o putere juridică și afectează ordonanța procurorului în Procuratura sec. Rîșcani, mun. Chișinău, Arcer A. din 28.02.2015, cu privire la încetarea urmăririi penale în privința inculpatei.

În afară de aceasta, în decursul anchetei în privința lui Zorcova V. au fost comise încălcări grave a drepturilor și libertăților, recunoscute prin acte internaționale, Constituția RM și alte legi naționale. Aceste încălcări dintr-o parte împiedică tragerea inculpatei la răspunderea penală, dar din altă parte, ea nu a comis fapta care i se incriminează.

Astfel, în conformitate cu art. 21 a Constituției, orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Inculpatei i-a fost încălcat dreptul la apărare, or, după cum se vede din materialele cauzei (f.d. 75), acesteia i-a fost incriminată săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal. Învinuirea a fost prezentată în limba de stat, pe care Zorcova V. nu o posedă și fără prezența traducătorului.

Astfel, Zorcova V. nu a înțeles esența învinuirii prezentate, fapt care l-a comunicat în ședința de judecată.

Nu sunt adevărate susținerile instanței de judecată, precum că apărarea nu a prezentat dovezi de nevinovăție a inculpatei, în fapta care i se incriminează, iar față de depozițiile care le-a făcut Zorcova V., instanța le-a dat o apreciere critică, întrucât nu au fost prezentate dovezi cu privire la transferul surselor financiare de către compania "Live Division LTD".

Aceste concluzii, ale instanței de judecată intră în contradicție cu documentele prezentate - extrasul cu privire la circulația banilor în contul în care se observă că banii depozitați de către Zorcov M. în sumă de 49 300 dolari, pentru transfer lui Carpov A., au fost transferați la început în "Deutsche Bank", iar apoi, 42 500 euro, pe contul lui Zorcov M. în banca "Avangard", ceea ce se confirmă cu scrisoarea din compania "Live Division LTD", din 05.08.2013.

Astfel, depozițiile inculpatei în faptul că, nu avea intenția de a-și atribui banii care îi aparțin lui Carpov A., de asemenea depozițiile lui Zorcov M., că banii lui Carpov A. au fost transferați de către el, dar din circumstanțe care nu depind de voința lui, nu au ajuns pe contul băncii "Avangard" și, astfel nu au

fost transferați părții vătămate, care se confirmă prin documentele susmenționate.

Prin urmare, lipsește componența infracțiunii în acțiunile inculpatei și este evident un litigiu civil între Zorcova V. și Carpov A.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2016, a fost admis apelul declarat, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Zorcova V. a fost achitată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, din motiv că fapta acesteia nu întrunește elementele infracțiunii.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, reieșind din probele administrate nu s-a dovedit vinovăția lui Zorcova V. în însușirea ilegală a bunurilor părții vătămate Carpov A., încredințate ei, cu cauzarea ultimului a unei daune în proporții deosebit de mari.

Astfel, verificând probele administrate, instanța de apel a conchis că instanța de fond neîntemeiat a stabilit intenția directă, or, analizând acțiunile cet. Zorcova V., care vin în coroborare cu declarațiile părții vătămate Carpov A. și a martorului Gordeeva N., se constată că având dreptul la administrarea asupra ap. 53, de pe str. M. Basarab, 10, mun. Chișinău, Zorcova V. l-a înstrăinat, iar conform procurii nr. 425 din 29.01.2013, ultima nu conține careva mențiuni asupra venitului obținut în urma acțiunii de înstrăinare a imobilului.

Instanța de apel a reținut declarațiile inculpatei, care fiind audiată în cadrul ședinței instanței de apel, a susținut cele relatate în ședința instanței de fond, menționând că nu-și recunoaște vina și suma de 10 000 euro, i-a transmis nepotului Artiom, deoarece acesta atâta a cerut, ulterior părinții acesteia s-au îmbolnăvit, iar Zorcova V. i-a transmis suma de bani fiului acesteia Zorcov M. pentru a-i transmite nepotului Carpov A.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a reținut că în conformitate cu pct. 2, alin.(1) art. 394 Cod de procedură penală, în partea descriptivă a sentinței trebuie să se conțină dovezi, în baza cărora sunt bazate concluziile instanței de judecată și motivele din care instanța de judecată a respins alte dovezi.

Astfel, la 17.02.2014, Zorcova V. a fost învinuită în comiterea infracțiunii, prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal. La 28.02.2014, prin ordonanța procurorului în Procuratura sec. Râșcani, mun. Chișinău, a fost încetată urmărirea penală din cauza lipsei componenței de infracțiune în acțiunile acesteia (f.d.89-91).

La 14.07.2016, prin ordonanța prim-adjunctului Procurorului General, Pîntea A., ordonanța de încetare a urmăririi penale în privința inculpatei a fost anulată din cauza lipsei motivului care a dus la aceasta.

În acest sens, instanța nu a luat în considerație că obligația de bază a unui stat democratic este protecția persoanei, ori la stabilirea normelor procesual-

penale, statul urmărește misiunea de a proteja persoana și societatea de încălcări, de asemenea să protejeze de abuzurile în funcție, a persoanelor care au angajamentul de a investiga infracțiunile, cu faptul ca fiecare care comite infracțiune să fie pedepsit în măsura vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și să nu fie pedepsită.

Instanța de apel a reținut argumentul declarat de către apelanți cu privire la faptul că, prima instanță neîntemeiat a susținut faptul cu privire la neprezentarea dovezilor de către apărare privind nevinovăția inculpatei, ori argumentarea instanței vine în contradicție cu documentele prezentate - extrasul cu privire la circulația banilor în contul în care se observă că banii depozitați de către Zorcov M., în sumă de 49 300 dolari, pentru transfer lui Carpov A., au fost transferați la început în "Deutsche Bank", iar apoi, 42 500 euro, pe contul Zorcov M. în banca "Avangard", ceea ce se confirmă cu scrisoarea din compania "Live Division LTD", din 05.08.2013.

Astfel, instanța de apel a reținut că, depozițiile inculpatei Zorcova V. în faptul că nu avea intenția de a-și atribui banii care îi aparțin lui Carpov A., de asemenea depozițiile lui Zorcov M., că banii lui Carpov A. au fost transferați de către el, dar din circumstanțe care nu depind de voința lui, nu au ajuns pe contul băncii "Avangard" și astfel nu au fost transferați părții vătămate, care se confirmă prin documentele sus-menționate.

Mai mult, transmiterea banilor fiului Zorcov M., nu cade sub incidența delapidării, ori conform declarațiilor inculpatei Zorcova V., aceasta a fost în imposibilitate de a transfera banii lui Carpov A., deoarece părinții acestuia s-au îmbolnăvit, survenind decesul cet. Goșulov B., atestat prin certificatul de deces eliberat la 03.08.2013. Deci, instanța de apel a reținut că *"Zorcova V. l-a rugat pe fiul Maxim să expedieze suma, pentru că știa că a mai transferat bani, rugându-l să o ajute și i-a promis că o va face. I-a spus lui Artiom ca a transmis banii. Maxim a spus că s-a consultat cu un cunoscut care se numea Pușac D. și banii i-a transmis printr-un terminal. L-a rugat să îi aducă actele de confirmare, la care acesta i-a adus o scrisoare și o descifrare de la bancă."*

Prin urmare, instanța de apel a considerat pripită concluzia instanței de fond privind confirmarea vinovăției inculpatei Zorcova V. în comiterea infracțiunii imputate, deoarece, nici una dintre probele administrate în instanța de fond, nu au confirmat cu certitudine și fără nici un dubiu vinovăția acesteia.

Subsecvent, instanța de fond nu a dat o apreciere corectă în ce privește învinuirea adusă lui Zorcova V., iar ca consecință pripit și nefondat a condamnat-o în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, deoarece fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, potrivit art. 96 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, în cadrul urmăririi penale și judecării cauzei penale trebuie să se dovedească faptele

referitoare la existența elementelor infracțiunii, precum și cauzele care înlătură caracterul penal al faptei.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a reținut că toate îndoielile în privința dovedirii învinuirii, dacă este imposibil de a le lichida, trebuie să fie interpretate în folosul inculpatei, în conformitate cu prevederile normelor legale.

Astfel, reieșind din cele expuse, instanța de apel a reținut principiul fundamental al prezumției nevinovăției, ca principiu de bază al CoEDO și al legislației procesuale naționale, astfel încât, sarcina probațiunii revine organului de urmărire penală și acuzatorului de stat, persoana indiferent de calitatea procesuală într-un proces penal nefiind obligată să dovedească nevinovăția sa.

Concomitent, instanța de apel a reținut că argumentul apărării privind încălcarea dreptului la interpret a fost subiect de cercetare în instanța de fond, fiind înlăturate divergențele invocate de apărare, la etapa ședinței preliminare, astfel instanța obligând partea acuzării în mod repetat să traducă și să înmâneze rechizitoriul în limba rusă inculpatei, fapt confirmat de către aceasta.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, prima instanță nu a adus motive suficiente pentru condamnarea inculpatei și, astfel, nu a respectat cerințele cu privire la echitate, după cum o cere art. 6 al Convenției.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că Zorcova V. urmează a fi achitată, pe motiv că fapta acesteia nu întrunește elementele infracțiunii, fiind reținute în acest sens argumentele apelaților.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recursuri ordinare procurorul și avocatul Podlesnov Al-dr în numele părții vătămate Carpov A., care solicită:

procurorul invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și menținere în vigoare a sentinței.

În motivarea recursului declarat recurentul menționează că, instanța de apel la analiza versiunii înaintate de către inculpată precum că, nu a avut intenția de sustrage mijloacele financiare și că banii au fost transferați, nu a ținut cont de declarațiile părții vătămate Carpov A., care a relatat că banii în realitate nu au fost transferați și că nu a primit o explicație plauzibilă de la fiul inculpatei referitoare la transferul banilor. Declarațiile părții vătămate sunt confirmate prin materialele cauzei.

Chiar dacă instanța de apel a ajuns la concluzia că inculpata urmează a fi achitată din motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, aceasta este ilegală, or, reieșind chiar din motivația deciziei, instanța de apel a constatat că suma de 39 000 euro, a fost însușită de la partea vătămată, indiferent de către cine și prin ce formă, în cazul dat există faptul infracțiunii.

Astfel, adoptarea soluției de achitare din motiv că, fapta nu întrunește elementele infracțiunii, poate aduce la încălcarea dreptului părții vătămate la un proces echitabil în sensul art. 6 din CoEDO.

Totuși, acuzarea este pe poziția că probele cercetate de instanța de apel, demonstrează vina inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal și sentința de condamnare este una legală.

Astfel, instanța de apel a emis hotărârea pe caz cu încălcarea cerințelor art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, fără cercetarea întemeiată și pe deplin a tuturor probelor (dovezilor) și circumstanțelor cazului prezentate de partea acuzării și fără a indica motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării.

Toate probele care au fost administrate de către partea acuzării au fost acumulate legal și sunt admisibile.

Astfel, instanța de apel neîntemeiat a admis apelul apărării și din aceste considerente, hotărârea instanței de apel emisă pe caz urmează a fi casată cu menținerea fără modificări a sentinței.

avocatul Podlesnov Al-dr invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și menținere în vigoare a sentinței.

În motivarea recursului declarat recurentul menționează că, adoptând decizia contestată, instanța de apel a încălcat principiile procesului penal, concluziile acesteia fiind contradictorii, bazate pe prevederile comentariului la art. 191 Cod penal.

Studiind partea motivată a deciziei putem constata că, aceasta este bazată nu pe fapte, ci pe presupunerile instanței de apel, fără specificarea a tuturor circumstanțelor cazului.

Instanța de apel punând la baza deciziei adoptate anumite probe, a respins depozițiile părții vătămate, precum și alte probe prezentate de către acuzatorul de stat, or, potrivit art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel indică că, însușirea constă în scoaterea bunului din patrimoniul victimei și luarea acestuia în stăpânirea făptuitorului, care poate dispune de el potrivit voinței sale, să-l consume, să-l utilizeze etc. Efectuarea aceluiași acte inițiale - scoaterea bunului din patrimoniul victimei și trecerea acestuia în stăpânirea făptuitorului, care ulterior, fie că se vinde, fie că este transmis unor persoane apropiate, este donat sau folosit pentru coruperea funcționarilor sau dat în folosința cuiva în schimbul unei sume de bani la fel cade sub incidența delapidării (pag. 11 a deciziei).

În pofida motivării în cauză, instanța de apel reiterează că "mai mult, transmiterea banilor fiului Zorcov M., nu cade sub incidența delapidării" (pag. 15, ultimul aliniat).

Este evident faptul că, instanța de apel cu scopul legalizării deciziei adoptate a purces la indicarea unor date vădit contradictorii, fără a argumenta circumstanțele reale, constatate de către organul de urmărire penală.

Instanța de apel a indicat asupra faptului că, în procura eliberată de către Carpov A. nr. 425 din 29.01.2013, nu este mențiunea asupra venitului, obținut în urma încheierii tranzacției de vânzare-cumpărare a apartamentului.

Punând în baza deciziei adoptate argumentul în cauză, instanța de fapt a constatat că Zorcova V. n-a avut dreptul de a transmite mijloacele bănești obținute cuiva, inclusiv feciorului său Zorcov M., însăși faptul transmiterii banilor, fără împuternicirilor speciale în acest sens din partea victimei și constituie componenta infracțiunii prevăzute de art. 191 Cod penal.

Procura eliberată de către Carpov A., a acordat lui Zorcova V. numai dreptul de înstrăinarea bunului imobil, respectiv sursele financiare obținute în urma tranzacției urmau a fi cel puțin păstrate la Zorcova V., or, procura eliberată nu prevedea trecerea în proprietatea a mijloacelor bănești.

Pentru a determina soarta venitului obținut în urma tranzacției urmează a fi apreciate toate circumstanțele în ansamblu.

Partea vătămată, inculpata precum și Zorcov M. au declarat că mijloacele bănești urmau a fi transmise de către Zorcova V. către Carpov A.

În acest sens, Zorcova V. a transferat în adresa lui Carpov A. echivalentul sumei de 10 000 euro, iar pentru echivalentul în mărime de 39 000 euro, Zorcov M. care a obținut suma în cauză în urma acțiunilor ilegale ale mamei sale i-a eliberat victimei o recipisă.

Respectiv, concluzia instanței de apel precum că destinația banilor nu a fost stabilită, contravine situației de fapt, precum și acțiunilor lui Zorcova V.

În astfel de circumstanțe, concluzia instanței de apel privind acceptarea poziției părții apărării în partea transmiterii banilor de către Zorcova V. feciorului său, în legătură cu îmbolnăvirea unei rude apropiate nu rezistă criticei, or, inculpata a avut posibilitatea în termen maximum de o oră să deschidă în orice bancă comercială un cont pentru depozitarea sumei de 39 000 euro, comunicându-i lui Carpov A. despre acest fapt.

De asemenea, instanța de apel a reținut în calitate de probă niște înscrisuri, proveniența cărora nu este cunoscută și respectiv, conform prevederilor art. 94 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, sunt inadmisibile.

De asemenea, la materialele cauzei nu a fost anexat nici un act confirmativ, care să ateste faptul că, suma rămasă în mărime de 39 000 euro, a fost transmisă părții vătămate. Transmiterea banilor fiului său, Zorcov M., după cum a menționat inculpata în ședințele de judecată, la fel cade sub incidențe delapidării. La fel, transmiterea banilor de către Zorcov M. la o instituția bancară pentru transferarea ulterioară în adresa părții vătămate nu a fost dovedită cu nimic, fiind declarativă.

În astfel de circumstanțe, instanța de fond corect a apreciat toate probele în ansamblu, adoptând o sentință legală și întemeiată.

7. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că cele declarate de către avocatul Podlesnov Al-ndr în numele părții vătămate Carpov A. urmează a fi respinse, ca inadmisibile, iar cel declarat de către procuror urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu dispunerea încetării procesului penal, în cazul în care se constată că există circumstanțele stipulate de art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod penal, adică există o hotărâre a organului de urmărire penală asupra aceleiași persoane pentru aceeași faptă de încetare a urmăririi penale, de scoatere a persoanei de sub urmărire penală sau de clasare a procesului penal.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale de către instanța de apel.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în preîntâmpinarea și înlăturarea erorilor în domeniul justiției, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator al erorilor de drept admise de instanțele ierarhic inferioare.

În acest context, revenind la textul recursurilor ordinare declarate, Colegiul penal lărgit constată că, recurenții formulează critici împotriva deciziei instanței de apel, în particular referindu-se la erorile prevăzute la pct. 6), 8) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Or, partea acuzării cât și avocatul părții vătămate invocă că, instanța de apel a emis hotărârea pe caz cu încălcarea cerințelor art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, fără a cerceta probele prezentate de partea acuzării, care demonstrează vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal.

7.1. Cu referire la critica aprecierii probelor de către instanța de apel, invocată în toate recursurile ordinare declarate, Colegiul penal constată că aceasta este inadmisibilă. În acest context, Colegiul penal reține că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru

recurs separat. În acest sens, este necesar de a reitera că potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.*

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs. În contextul dat, Colegiul penal reiterează că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs, prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal va respinge argumentele recurenților în partea dată, ca fiind *de jure* inadmisibile. În același context, Colegiul penal lărgit atestă că persistența în cauză a anumitor temeiuri pentru recurs, invocate de către avocatul părții vătămate, argumentată prin prisma problemei aprecierii probelor de către instanța de apel, care după cum anterior s-a menționat este inadmisibilă.

7.2. Revenind asupra necesității admiterii recursului ordinar declarat de către procuror, Colegiul penal lărgit, reieșind din actele și lucrările dosarului, reține următoarele, potrivit stipulărilor pct. 6 a hotărârii Curții Constituționale nr. 26 din 23.11.2010 cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor alin. (6) art. 63 din Codul de procedură penală (Monitorul Oficial 235-240/27, 03.12.2010), *principiul constituțional de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori pentru aceeași faptă impune în linii mari autorităților publice competente nu numai interdicția de a judeca repetat persoana, dar și interdicția de a urmări de mai multe ori persoana pentru aceeași faptă.*

La fel, Curtea Constituțională a statuat că pentru a nu transforma dreptul de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori pentru aceeași faptă într-un drept absolut, ceea ce ar împiedica descoperirea infracțiunilor și criminalilor, sistemele de drept, inclusiv Convenția, au reglementat expres derogările admisibile. Aceste derogări oferă organelor de urmărire penală posibilitatea de a relua urmărirea și sânt formulate, în termeni aproape identici, în art. 22 și art. 287 Cod de procedură penală, precum și în art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenție. Conform acestor norme, reluarea urmăririi penale se admite numai dacă *“fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sânt de natură să afecteze hotărârea pronunțată”*.

Așadar, reieșind din actele și lucrările dosarului, Colegiul penal lărgit constată că, potrivit ordonanței procurorului în Procuratura sect. Rîșcani, mun.

Chișinău, Arcer Al-dru, din 28 februarie 2014, în privința lui Zorcova V. s-a dispus clasarea procesului penal în temeiul art. 275 pct. 3) Cod de procedură penală, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii (f.d. 89-91, vol.I).

Ulterior, prin ordonanța prim-adjunctului Procurorului General, Pântea A. din 14 iulie 2014, s-a dispus anularea ca fiind neîntemeiată a ordonanței anterior menționate, cu reluarea urmăririi penale în privința lui Zorcova V. (f.d. 99-101, vol. I), în baza art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală.

Însă, reieșind din textul ordonanței prim-adjunctului Procurorului General de reluare a urmăririi penale în privința lui Zorcova V., Colegiul penal lărgit statuează că, la caz, nu au fost constatate careva circumstanțe noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental, care ar fi condiționat reluarea urmăririi penale în cauza nominalizată.

Astfel, soluția de anulare a ordonanței nu a fost motivată sub nici un aspect, fiind în mod general indicat motivul anulării și anume că *"(...)aplicând eronat dispozițiile legale, apreciind prematur și necorespunzător probele administrate pe caz, ceea ce exclude caracterul legal al hotărârii procesuale în cauză"*, *"(...)exprimate prin aprecierea eronată a probelor"*, ceea ce este inacceptabil, în contextul în care la baza ordonanței de încetare a urmăririi penale au fost puse mai multe argumente. În acest sens, Colegiul penal lărgit reține că prin ordonanța de anulare nu s-au pus generalmente în discuție motivele invocate în cea anterior adoptată, acestea respectiv nefiind combătute. Suplimentar, Colegiul penal lărgit consideră că indicațiile expuse în ordonanța de anulare, privind necesitatea efectuării unor acțiuni de urmărire penală suplimentare, nu îi conferă un caracter întemeiat și nicidecum nu fundamentează soluția de anulare a celei precedente, deoarece denotă omisiuni ale organului de urmărire penală de a efectua anumite acțiuni procesuale, omisiuni care nu puteau fi tratate în detrimentul lui Zorcova V.

În consecință, având în vedere cele expuse și ținând seama de hotărârea Curții Constituționale cu privire la declararea neconstituționalității prevederilor din art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală și de cele stipulate în art. 251 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit conchide că, ordonanța de reluare a urmăririi penale, în cazul în care anterior a fost clasat procesul penal, nu este întemeiată pe circumstanțele prevăzute în art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală este lovită de nulitatea absolută și nu produce careva consecințe juridice.

Reluarea urmăririi penale contrar cerințelor stipulate în art. 22 alin. (2) și art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală, precum și celor din art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenție, urmează a fi considerată ca o încălcare a prevederilor legale referitoare la sesizarea instanței prevăzute în art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală. Nulitatea reluării urmăririi penale, în cazul dat, poate fi invocată la orice etapă a procesului penal de către părți și se ia în considerație de instanță, inclusiv din oficiu.

Totodată, Colegiul penal lărgit consideră necesar de a menționa că potrivit hotărârii Curții Constituționale privind excepția de neconstituționalitate a art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală, nr. 12 din 14 mai 2015, alineatul (1) al articolului 287 Cod de procedură penală, care a fost pus la baza ordonanței de reluare a urmăririi penale în privința lui Zorcova V., a fost declarat neconstituțional, Curtea statuând că această normă "*acordă procurorului ierarhic superior dreptul de a relua urmărirea penală oricând și în lipsa unor temeuri clar definite, care ar putea fi considerate judicioase în fiecare caz individual, plasând persoana într-o stare de incertitudine pentru un termen nedefinit și pentru circumstanțe care pot fi invocate aleatoriu la redeschiderea cauzei penale*".

Astfel, ordonanța procurorului prin care s-a dispus clasarea procesului penal în privința lui Zorcova V., se echivalează cu o hotărâre judecătorească irevocabilă și reprezintă autoritatea de lucru judecat, care nu permite declanșarea unei noi proceduri cu privire la aceeași faptă și aceeași persoană.

În vederea elucidării semnificației sintagmei "*hotărâre definitivă*", instanța de recurs va statua, că potrivit prevederilor art. 467 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile judecătorești definitive și ordonanțele procurorului privind încetarea urmăririi penale sunt obligatorii pentru toate persoanele fizice și juridice din țară și au putere executorie pe întregul teritoriu al Republicii Moldova.

Deci, autoritatea de lucru judecat este considerat un principiu, exprimat prin *non bis in idem* - principiu care nu mai permite declanșarea unei noi judecăți cu privire la aceeași faptă și aceeași persoană, dacă acestea au făcut obiectul unei judecăți pentru care există deja o hotărâre definitivă.

Colegiul penal lărgit consideră că, circumstanțele enunțate impun necesitatea admiterii recursului declarat de către procuror cu casarea hotărârilor adoptate în privința lui Zorcova V. și încetarea procesului penal în privința ei, în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, fără a agrava situația inculpatei, or, ordonanța prim-adjunctului Procurorului General din 14 iulie 2014, prin care s-a dispus reluarea urmăririi penale în speța dată, a fost întemeiată pe prevederile unei norme neconstituționale, la caz fiind prezentă o ordonanță de clasare a procesului penal în privința lui Zorcova V., care a fost anulată în lipsa unor motive plauzibile.

Totodată, instanța de recurs atestă că, încetarea procesului penal pe motivele menționate supra nu poate fi apreciată drept o agravare a situației inculpatei în sensul art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, or, soluția adoptată prin ordonanța procurorului de încetare a procesului penal în temeiul art. 275 pct. 3) Cod de procedură penală, se bazează pe același temei ce și soluția de achitare - fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

7.3. Din considerentul că motivele invocate în celelalte recursuri ordinare sunt neîntemeiate, că temeiurile de recurs specificate de recurent nu și-au găsit

confirmare, Colegiul penal lărgit consideră necesară respingerea acestora, ca fiind inadmisibile.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2016, de către avocatul Podlesnov Alexandr în numele părții vătămate Carpov Artiom.

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, casează total sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 15 iulie 2016 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2016, în privința lui *Zorcova Victoria* și dispune încetarea procesului penal în privința acesteia, în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, pe motiv că există o hotărâre a organului de urmărire penală asupra aceleiași persoane, pentru aceeași faptă, de încetare a urmăririi penale.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 august 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Ghenadie Nicolaev
Petru Moraru